

Lidercsegy

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercsegy

III. évfolyam, 8. szám, 2009. augusztus

Fantasy

Science-fiction

Filmrovat

Zenerovat

Star Wars

Neoprimitív

Ehavi számunk alkotói:

Tim Shaw, Maggoth, Xenothep, Homoergaster, Mesterem Léka, Anonymus R. Chynewa, Kapitány, Jimmy Cartwright

Tartalom

STAR WARS

Csillagközi királykisasszony /Homoergaster/3.

FANTASY

Bűnök és erények - 1. rész /Tim Shaw/4.

Párbaj az éjszakában /Maggoth/6.

FILMROVAT

Apokaliptikus idők, avagy: az Apokalipszis most harminc éve /Homoergaster/8.

NEOPRIMITIVIZMUS

Pista bácsi és a Predátor /Kapitány/10.

Metabiszulfid /Mesterem/10.

Szokatlan érkezés /Mesterem/10.

Pista bácsi /Xenothep/11.

Az Újságosnál /Mesterem/11.

SCIENCE FICTION

Minden testnek útja

- befejező rész /Homoergaster/12.

Bendegúz behűz /Léka/13.

ZENEROVAT

Invaders Must Die /Jimmy Cartwright/14.

HAIKUK

Tíz haiku kísérlet /Anonymus R. Chynewa/15.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 8. szám, 2009. augusztus

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Scholtz Róbert (Sigynnae) - Sunset

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),
Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila
(WhiteRaven), Homoergaster, Banderas

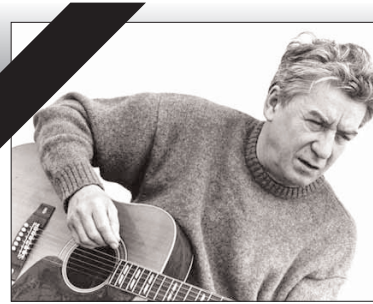
Illusztrációk: Internet

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,
Főnix Étterem és Söröző
(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentés, Szabadság tér 7/1.

Sírató

Ég veled dalnok...

Cseh Tamás

1943. január 22. -

2009. augusztus 7.

Jegyzet

Homoergaster

6-9

Mottó 1: „Ennek a barbár fegyvernek az alkalmazása... nem volt lényeges segítség a Japán elleni háborúnkban... már majdnem vereséget szenvedtek és készek voltak a fegyverletételre.”
(William D. Leahy légiadmirális)

Mottó 2: „Csak az nem fél, akinek nincs fantáziája”
(Rejtő Jenő)

„1945 augusztus 6-án, 8 óra 16 perckor a japán rádiótársaság arra figyelte fel, hogy a hirosimai rádióállomás nem hallható az éterben. Ezt követően a tokiói vasúti központban észrevették, hogy a Hirosimán áthaladó távírvonal nem működik. A főparancsnokság híradócsatornáin is teljesen megszakadt a kapcsolat a várossal. Az ügyeletes tiszték gondterheltek voltak, nagyszabású amerikai légitámadásról ugyanis nem érkezett hír. Csupán aug. 7-én kapott a főparancsnokság a 2. hadtesttől egy rövid jelentést: Hirosimát egyetlen bomba teljesen megsemmisítette. A tűzvész egyre terjed.”
(V. Ovcsinnyikov: Az A-bomba sztorija)

Negyvenöt augusztusának hatodik napján, sok ezer évvel az utolsó atomháború után, ismét emberek feje felett fűvódott fel, az azóta hírhedtté vált tűzgömb. Három nappal később Nagaszakinál megismétlődött a jelenet. Japán kapitulált, véget ért a második világháború. Elkezdődött viszont az atomháborúhoz vezető korszak. Hogy tűzok? Remélem, igen. Az elmúlt évtizedekben többször is a szakadék szélén táncolt a világ, táplálva az emberekben a nukleáris rémálmok soha nem múló iszonyát. A művészek, főleg az írók különösen fogékonyak erre. Erre a legjobb példa Ray Bradbury: „Langy esők jönnek” c. novellája, vagy a szovjet Kir Bulicsov Utolsó háborúja. Hogy a veszély nem múlt el a Szovjetunió felbomlásával, azt talán a Terminator-filmek és regények töretlen népszerűsége jelzi a legjobban. A kedves olvasó ha magába tekint, valahol a mélyben egész biztosan találni fog egy kicsiny rettegésgubót, amiben ott őrvénylik az atomtűz. Az ókori népek bölcsői tudták, hogy a világ ciklikusan pusztul el, hol víz, hol tűz által. Legutóbb özönvíz volt. Azt is, hogy az ember csupán önmagát tudja elpusztítani, a teremtett univerzumot - Isten művét - nem. Légyen bármily felfuvalkodottan büszke is a „technológiai szörnyzülött” (Darth Vader a Halálárcsillagról) civilizációjára, az egy pillanat alatt el fog tűnni. Az első saját mondatomban említett utolsó atomháború magyarázatot igényel, íme:

Néhány évvel a II. világháború után az egykori mezopotámiai város, Babilon környezetében folytattak ásásokat. Hogy megtudják, meddig érnek le a leleteket tartalmazó rétegek, a kutatók próbámkot ástak. Leérték az ókori romok alá, ahol egy város lösszel borított maradványai következtek. Még lejjebb egy agrártípusú falura bukkantak, majd egy nomád vadász kultúra szerszám maradványaira. A feltárás akkor ért véget, amikor mindezek alatt olvadtt üveggel borított réteget találtak... Az első atombomba felrobbantása után, Alamogordo-ban a homok zöldes üveggé alakult. Na ilyet találtak a régészek ott a mélyben... Az ókori emberek „emlékeztek” az istenek háborújára. Megörökítették azokat a szent iratokban és mítoszokban. Mint például a Mahábháratában, melyből Oppenheimer is idézett, amikor meglátta a gombafelhőt: „Ha ezernyi nap sugárzása törne egyszerre az égre, olyan lenne, mint isten ragyogása... Én leszek a halál - világok pusztítója.” és még egy: „ismeretlen fegyver volt, fémes mennydörgés, a halál hívívője... a testek annyira megégték, hogy felismerhetetlenek lettek. Hajuk, körmük kihullott, cserepek törtek össze látszó ok nélkül, és a madarak kifehéredtek... Az összes élelem megfertőződött... a tűzből menekülve a katonák a habokba vetették magukat, megtisztítva testüket és felszerelésüket”

Az iménti idézetek a Mahábháratában, egy több ezer éves szanszkrit vallási szövegben olvashatók...

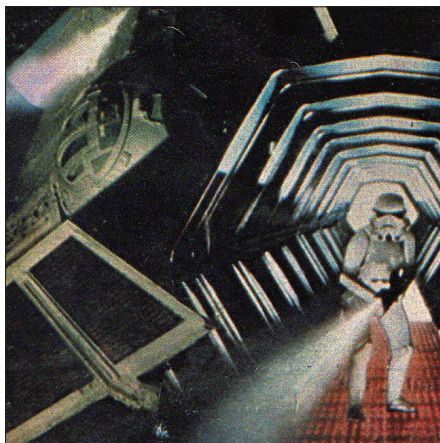
A CSILLAGKÖZI KIRÁLYKISASSZONY

Harminc évvel ezelőtt, 1979 augusztusában, több mint két esztendei késéssel Magyarországon is kitört a csillagos viszály körüli hajcihő. 1977 májusa után világszerte elharapódzó tűzvész aggóva figyelhette a honi kultúrpolitikai vezetést. Azzal kezdettől tisztában kellett lenniük, hogy elkerülni az árhullámot nem tudják, csak késleltetni. A film híre eljutott hozzánk is. Honfitársaink, az akkori viszonyok közt kivételesnek számító nyugati útjaikon ha csak tehették, megnézték a filmet. Divat lett, menő, ha valaki meg tudta nézni. Ők hozták haza a csóvát, ami aztán lánggra gyújtotta az érdeklődést. Az meg bizonyos, hogy az akkori idők filmes újságjainak vérszegény híradásai nem keltettek túlzott figyelmet. Mint ahogy az nálunk általában akkoriban történt, a film híre szájhagyomány útján terjedt. Végül aztán két évnyi ponty a sütőben stílusú hallgatás után, megtört a jég. Kuczka Péter, a hazai sci-fi felelős megeresztett a 79 tavaszán induló, Alfa c. gyermekmagazin első számában egy cikket, „Csillagközi királykisasszony” címen. Az írás hangneme leereszkedő, a cúcrealista, baladó-haloldali, magasabb rendű kultúra hegyéről szemléli, jóindulatúnak tűnő, rejtett rosszindulattal. A kor olvasójának ez fel sem tűnt, utólag viszont egyértelmű, hogy Kuczka és akiket képviselt, utálják a filmet. Akkori olvasóként nekem se tűnt fel, most és itt viszont igen. A filmet a mesék sémája felől szemléli, ami nem is lenne gond, mert tényleg az. De ez a szösszenet előre vetíti a Birodalom visszavág idején a Pajtás magazinban megjelent Tüüüü-baing cikket, amely heves és indulatos vitát robbantott ki a ro-

Két reklámmember Tokióban, 1979-1980 körül

m a n t i k u s pajtások körében. Nekem meggyőződésem, hogy a Kuczka által szerkesztett K o z m o s z fantasztikus könyvek sorozatban csak muszájból jelent meg később a klasszikus trilógia. Sőt a Csillagok háborúja második kiadása még muszájabb volt! Először én is akkor szereztem meg. Az abbéli igyekezete, hogy írásában a film előzetes megítélésén rontson, csupán átmenetileg bizonyult sikeresnek. Hogy ezt honnan tudom? Hát magamról! Elolvassván a cikket, tetszett, amit olvastam, és azonnal elkezdtem hasonló történeteken agyalni. Úgy véltem, én jobbakat tudok! A Kuczka-féle finom lesajnálás nálam azért is hatott, mert csak jóval később ismerkedtem meg az előző év (1978) Rakéta regényújságbéli grandiózus cikkel. Az sokkal több képi és valós információt adott. Az ominózus cikk szerzője ismeretlen, nincs szignózva, de szerintem nem Kuczka írta. Pont egy évvel ezelőtt, a 2008. év augusztusi Lidércfényben számoltam be róla. Az utóvédharcok után, 1979 késő nyarán, kora őszén már már tombolt hazánkban is a Star Wars-láz. A „Filmszem”, az akkori idők

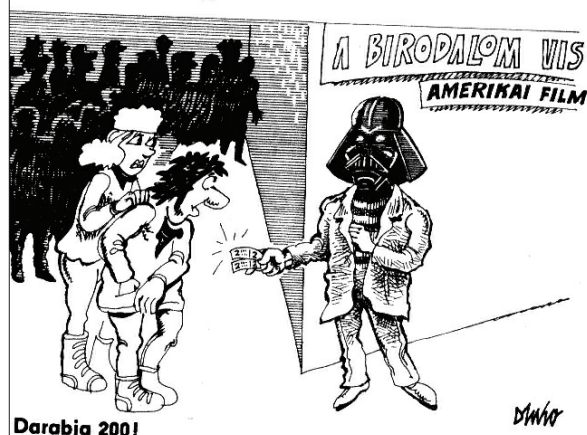

Illusztráció-részlet az Alfa magazinból, 1979-ből

igényes és mégis populáris hangvételű filmes újságja ekkor már nyugati sajtóvisszhangokat idéző, képes cikket hoz le. Az augusztusi szám teljes hátsó borítóját a lázadó hajó szétlőtt folyosóján nézelődő Darth Vadernek szenteli. A fővárosi bemutató után Szegeden 22 napig vetítették! A „csillagháború” diadalmenete tehát beindult, a cücialistázó kultúrhéroszok pedig fogcsikorgatva állapították meg, hogy a partizán- és realista művészfilmek nézettsége a Lidércfény csapatának totemállata alsó felének táján időz, épp csak teljesítve a kitűzött tervmutatókat. Így esett, hogy a legvidámabb barakk utolsó évtizedének meghatározó moziélményei lettek a „csillagháború”, valamint a következő években „a csillagok újabb háborúi”. A következő epizódok még egyre késtek. A Birodalom visszavág még mindig majd két évet, a Jedi visszatér pedig csak egyet. A fantáziafilmek világában új korszak kezdődött, új időszámítás. Ettől kezdve volt Star Wars előtti és utáni kor. A különbség mérhető volt...

Homoergaster

legyüzér inkognitóban

Darabja 200!

Népszava illusztráció 1982-ből

Bűnök és erények - 1. rész

Hosszú idő óta ez volt az első alkalom, amikor Valmour lelkében az elégedettség felülkerekedett a gyűlöleten. A lovag nyugodt, de szigorú képpel állt a máglyával szemben, várta a megfelelő pillanatot, hogy jelet adjon a bakónak. Körülötte válogatott emberei alkottak gyűrűt, s tartották távol a gyülelés népséget. A harci mén kitágult orrlukkal fújtatott alatta; a pompás állatra átragadt a csöcselék izgalma. A lovag zord tekintettel figyelte a feldühödött tömeget és a cölöphöz kötözött varázslót.

Medhos minden egyes megalázott, félelemben és nyomorban tartott lakója összecsdült a város főterén. Kíváncsiak voltak a Szabadítóra, és egyúttal látni akarták még egyszer temérdek szenvedésük okozóját, a bukott varázslót is. Személyesen akartak meggyőződni arról, hogy valóban véget ért Nesha'dur rémálomszerű uralma.

- Halál a zsarnokra!
- Vesszen Nesha'dur!

Bosszúvágytól feltüzelt emberek üvöltöztek mindenfelé. A városlakók gyűlöltek a varázslót, aki már lassan egy éve bitorolta a parányi hercegség trónját.

Valmour, a stronwicky lovag nagyon is jól tudta, honnan fakad ez a gyilkos indulat.

Attól a naptól kezdve, amikor Nesha'dur átvette Medhosban a hatalmat, többé nem érezhette magát biztonságban egyetlen asszony, egyetlen hajadon sem. S nem múlt el hét, hogy ne tűnt volna el rejtélyes módon egy-egy gyermek is. Néhányan azt rebesgették, a szerencsétleneket hátborzongató ceremóniákon áldozzák fel valami gonosz isten dicsőségére.

Valmour fedetlen fővel jelent meg kivégzésen. Hosszú harcsabajuszt viselt, melynek a vége leért egészen a nyaka alá. Ám ezt ellensúlyozandó, homloka igen magasra kúszott az évek során. Hatalmas termetével tekintélyt parancsolóan emelkedett a fejk tengere fölé. Páncélkesztyűs kezét kinyújtotta, és csendre intette a tömeget, majd a fogolyra nézett.

- Egy teljes éve... - kezdte, amikor elült a zsvaj. - Egy teljes éve várom ezt a percet, hogy lássalak, Nesha'dur, amint a bakó árnyékában az életedért könyörögsz.

- Elfecsérelt idő volt - felelte a fogoly, s állát felszegve egyenesen Valmour szemébe nézett. - Nem adom meg neked ezt az élvezetet.

A lovag uralkodott magán, hogy ne látszódjon vonásain a varázsló irányába táplált feneketlen gyűlölet. Csupán a lelke mélyén izzott, de olyan hévvel, amely mást már rég elemészttet volna.

Aznap éjszaka, amikor Nesha'dur elfoglalta Medhost, első dolga volt elpusztítani a hercegi családot. Ha bárkit is életben hagyott volna, a város nem nyugszik bele olyan könnyen a sorsába. Csakhogy ez a döntése végzetes hibának bizonyult. Nem vette számításba, hogy a hercegnő ugyanabban a kastélyban látta meg a napvilágot, ahol Valmour. Márpedig a lovag komor szívébe eddig csupán két személynek sikerült fényt lopnia: a sudár hitvesének és a mindig vidám kishúgának.

- Nem számít - biccentett Valmour. - Beérem a fájdalomüvöltéssel is.

- Azt hiszed, megrémítesz? - kérdezte Nesha'dur. - Én nem félem a halált.

- Ha a varázserődben bízol, csalódnai fogsz. A má-

gusom, Di Moiquale ügyeli minden rezdüléssel. Ezúttal valóban utolért a vég.

- Ugass csak, kutya! - köpött Valmour felé a varázsló. - Nem tudsz ártani nekem!

- Neked talán nem... - Ravaszkság fény csillant a lovag szemében. - Ám akad oly lény a házadban, ki kedves a szívednek.

A fogoly arcán most először megjelent egy érzés, amely akár a rémület is lehetett.

- Ne merészd! Ha egy ujjal is hozzányúlsz a famulusomhoz, esküszöm, bosszút állok!

- Hmm, holtan?

- Megtalálom a módját, ne aggódj! Még a halálból is visszatérek, ha kell!

Valmour nem ijedt meg a fenyegetéstől. Eljött az idő, hogy kiélvezze a bosszú előtti utolsó pillanatok.

- Találd ki, mit viszek ajándéku szepséges hitvesemnek, kit neked köszönhetően idestova tizenegy holdtölte óta nem láttam!

Nesha'dur résnyre húzott szemmel vizsgálta a lovag arcát.

- Asszonyom hajához pompásan illik majd az ezüstrókaprém. - Valmour élvezettel merítkezett meg Nesha'dur fájdalomában. - Csak azt akartam, tudd, mielőtt lelked a pokol legsötétebb bugyrába száll alá.

- Te aljas gazember! - üvöltötte a varázsló vadul rángatva a felsőtestét. A vastag kötelek azonban nem lazultak. - Embert még nem gyűlöltem ennyire, mint téged!

- Hízelegsz. Ám ne félj! Dühöd hamarosan elillan... - válaszolta a lovag - ...a testeddel együtt.

- Légy átkozott, Valmour! - sziszegte a fogoly. - Ez legyen utolsó ígém, s bízom benne, hogy istenem kegyelméből megfogon!

- Már késő, Nesha'dur.

A halálraitelt már nem törődött a kötelekkel. Mereven bámulta ellenfelét, s a hangjából áradt valami megnevezhetetlen iszonyat, amitől a közelben állók megborzongtak.

- Annak fogsz a legtöbbet ártani, ki téged a legjobban szeret, és az fogja neked a legtöbb szenvedést okozni, kit te szeretsz mindenkinél jobban!

A lovag tekintete elkomorult, odaléptetett a bakóhoz. Kihajolt a nyeregből, és elvette a meglepett pribék kezéből a fáklyát, hogy saját kezűleg gyűjtsa meg a szurokkal bekent gallyakat.

- Korábban kell annak felkelni, aki az én eszemen akar túljárni!

A száraz ágak azonnal lángra lobbantak, s a mohó tűz máris a magasba csapott. A vesztőhely környékét beborította a sűrű, gomolygó füst, melyen alig látszott át a varázsló alakja. Nesha'dur jajszó nélkül túrte, hogy ruhájába kapjanak a vörös nyelvek, mintha nem is érezné a perzselő forróságot és a fojtogató, pernyével telt levegőt.

Mire leégett a máglya, a tömeg is megnyugodott. Az emberek bosszúvágya kielégült, és jóleső fáradtsággal tértek meg otthonaikba. Valmour is hátat fordított a kivégzés helyszínének. Már csak a kirendelt

örség vigyázta a tér közepén parázsló üszköt és hamut. Ennyi maradt az áruló város tegnap még mindenható urából.

* * *

Az ismerős dombok látványa boldogsággal töltötte el a földúton poroszkáló csapatot. Az elcsigázott lovak megérezhették a hazai illatokat, mert ösztökélés nélkül is élénkebb tempóra váltottak. Legelől Valmour, Stronwick ura haladt, mögötte győztesként hazatérő bandériuma. Tizenegy hónapja indult harcosaival a Medhost felszabadító hadjáratba, s most végre karnyitáson járt az otthontól. Dél tájban előre küldött egy lovas, hogy vára népe illően felkészülhessen a sereg fogadására.

Minden oka megvolt az elégedettségre: bár az ostrom majd' egy évig elhúzódott, mégis alig vesztett néhány katonát. Mindössze az vetett árnyékot a győzelemre, hogy mágusa, Di Moiquale eltűnt a kivégzés után. A lovas furcsállotta a dolgot. Jóllehet a varázstudó többször is célzott rá korábban, hogy hamarosan hazatér ifjúsága színhelyére, a távoli Syraniffbe. Valmourt mégis bántotta, hogy búcsú nélkül hagyta ott a hű barát.

Inkább behunyta a szemét. Könnyedén maga elé tudta idézni a nyársra húzott ökröket és a csapra vert hordókat. A gondolatra összefutott szájában a nyál. Keze a nyergem átvetett bundára tévedt, és elképzelte, imádott asszonya mennyire örül majd az ezüstrókaprémnek. Hátrafordult a hadnagyához:

- Hej, Tuino! Ma este nagy lakomát csapunk. Follyon a bor, mint a patak! Azt se bánom, ha kiürül a pincém.

- Úgy lesz, uram! - vigyorgott vissza a csatlós. - Aztán később, ha kegyelmed nem bánja, a szolgáálóknak máshol nagyobb hasznát látnánk!

- A szénakazalban! - rikkantotta egy másik harcos. Vaskos hahotát kapott rá válaszul.

- Legyen! Én is alig várom már újra ölelni asszonyom - csillogott a lovas szeme. - Ma éjjel minden kulcs megtalálhatja a hozzávaló zárat! - csapott a mellén lógó aranyláncra, melyen egy apró, különös formájú medál függött. Di Moiquale készítette neki, mielőtt hadbavonultak. Egyik felén tollasra, a másikon fogásra alakította a ravasz mágus. - S hitemre, az enyémhez tartozó már igencsak rozsdás lehet.

Akik hallották a lovas, harsányan röhögtek. Közben felértek az utolsó magaslatra, amely eltakarta előlük a várat és az alatta elterülő völgyet.

Az ősi erődítménytől nyíllövésnyi távolságban egyetlen fát sem hagytak lábón; az erdő helyét régóta kaszáló foglalta el, hogy senki se tudja észrevétlenül megközelíteni a bástyákat. A völgyet kettészelő gyorsfolyású patak egyben a várat szegélyező vízesárkot is táplálta, és a falakon kívülre csupán a régi kápolna meg a temető szorult.

A harcosok szíve hevesebben kezdett verni, megpillantva a rég nem látott otthont. Örömeikbe azonban különös érzések vegyültek, amint észrevették a néptelen falakat. Hiányoztak a lelkesen integető emberek, a zeneszó, a színes lobogók. Nyoma sem volt az ünnepi készülődésnek; a síri csendben csak a szél süvítése jutott el fülükig, a város megszokott, hétköznapi lármája helyett. Egyszer csak láncsörgést sodort feléjük a szellő; leereszkedett a felvonóhíd. Nemsokára felbukkant egy magányos lovas, és egyenesen feléjük vette az irányt. A megmagyarázhatatlan rossz érzés, amely egyszerre kerítette hatalmába a katonákat, továbbra is megmaradt; belopakodott szívekbe és kiúzta onnan a jókedvet.

Már félúton járt a lovas, amikor Valmour felismeret alakjában Flockot, az öreg vármestert.

Flock középtermetű, szikár férfi volt, akinek nehéz lett volna megbecsülni a korát. Ritkás fekete szakáll csak félig-meddig rejtette el hegekkel tarkított arcát. Az apró kráterek a bőrén valami gyerekkori nyavalya örök emlékeiként maradtak vissza.

A lovas tökéletesen megbízott benne, hiszen Flock már az apja idején is ezen a poszton szolgált, és amennyire fel tudta idézni, már akkor is ugyanígy nézett ki. Hűségénél csak becülete volt híresebb. Valmour ismerte az öreg minden gesztusát, ezért rögtön szembetűnt neki a szokatlan tartás. A ráncos arcon sem tükröződött a viszontlátás öröme, csak mérhetetlen szomorúság.

A lovas elébe ügetett. Hunyorogva fékezte meg a lovát Flock előtt.

Időközben az ég tüze elhamvadt nyugaton, s lassan szürkébe öltözött a táj. Északról hideg szél süvöltött végig a völgyön, és kiséperte a nap utolsó sugarainak langy emlékét.

Az öreg, ki magára vállalta a hálátlan szerepet, ami kijár a rossz hírt hozóknak, csendben, szemlesütve várta, hogy a gazdája megszólítsa.

- Szólj, mi történt! Látom orcádon a bánatot! - Valmour maga sem értette, miért förmedt ilyen durván, köszönés nélkül a vármesterre. - Miért csak te jöttél elénk?

- Más nem mert, nagyuram - felelte az öreg. Hangja megremegett.

- Nem-e?! Halljam, hol marad asszonyom? Miért nem siet elibém, urát illően köszönteni?

- Nem jöhet.

- Mi az, hogy nem! Ki akadályozhatja meg ebben? Hát nem én vagyok Stronwick ura?

- De az vagy, uram - suttogetta rekedten Flock -, ám a tiednél nagyobb hatalom nem enged.

- Mit beszélsz!? - háborodott fel a lovas, s a tisztelenség hallatán kardjához kapott. - Ki az, akinek még nálam is nagyobb a hatalma?

- A halál, nagyuram... a halál.

Valmour nem számított erre a válaszra.

- Ha ez valami tréfa akar lenni, meg kell mondjam, elég izetlen.

- Ilyesmivel nem tréfál az ember.

A lovas arca elkomorult, nem akarta elfogadni az igazságot. Annál bármi jobb lehet!

- Akkor hazudsz, bitang!

Az öreg erre már nem is felelt, megvárta, amíg az úr magától rájön a nyilvánvalóra: Flock még soha nem hazudott életében.

Valmour lassan rájött, hogy bármilyen elfogadhatatlan a hír, mégis igaz lehet. Mikor végre felfogta a szavak jelentését, dőlő tartása egyszerre odalett, vállai lerogytak.

- De mikor? Hogyan? Miért? - tódultak ajkára a kérdések. - Mondj el mindent sorjába!

- A nagyasszonyt két hónapja temettük... - kezdte az öreg. - A családi kriptába. Uram dicső ősei mellé...

- Látnom kell azonnal! Útközben elmeséled, hogyan történt.

(Folyt. köv.)

Tim Shaw

Párbaj az éjszakában

Connor verítékben úszva, levegőért kapkodva riadt fel a nyugodtnak induló éjszaka közepén egy rémálomból. Miközben zihálva levegő után kapkodott, a lelke mélyén úgy érezte, hogy valami rettenetes dolog fog történni. Altalában figyelmeztető jelként fogta fel, ha lidércnyomásból ébredt, mert egy felsőbb akarat megnyilvánulásainak tartotta az időnként rázúduló sugallatokat. Óvatosan és nesztelenül leereszkedett a pricscséről, mint egy vadászó leopárd. Nem akarta felverni éjnek évadján a házigazdáit, akiket szívesen megóvott volna minden bajtól, lekötelező szívélyességükért cserébe.

Az izmos, fiatal férfi felvette kék kockás kiltjét, hozzá egy rövid ujjú inget, aztán derekára övezte ősei kardját, amely apáról fiúra szállt, s végül nála fejezte be vándorútját. Miután így felszerelkedett, Connor az ajtóhoz osont, aztán zajtalanul kilépett a balsamos nyáregszakába, miközben kék szeme a házak közti átjárókat fürkészte.

Tekintete mozgást keresett vagy egyéb gyanús dolgot, de úgy tűnt, semmi sem töri meg az éjszaka nyugalmát. Az aprócska településre csend borult, és az ég sötét volt – még a Hold és a csillagok fénye sem látszott. Connor mereven, ugrásra készen várakozott, úgy érezte, rövidesen támadásra számíthat. Kardforgatóként korán megtanulta, hogy bízni kell az ösztöneiben és a megérzéseiben, különben nem sokáig marad életben szülőföldje jeges bércei között. Gyakran azelőtt tudta, hogy veszély fenyegeti, mielőtt az még bekövetkezett volna. Eddigi tapasztalatait figyelembe véve biztosra vette, hogy hamarosan történni fog valami.

A következő pillanatban vakító fénypont jelent meg az égbolton, és száguldani kezdett a föld felé. Nagyon gyorsan közeledett, és a végéből tüzesen lobogó lángnyelvek csaptak ki, mintha istenek hajtotta szekér lenne. Tökéletesen szabályos, ellipszis alakja szintén valamiféle felsőbb hatalomra utalt, miközben egyre nagyobbra növe tükröződött vissza a kardforgató kítárgy pupilláján. A mereven álló férfi az első pillanatban üstökösnek vélte a jelenséget, de annak határozott iránya rácsafolt erre az elképzelésre. Az égi vendég zajtalanul és egyenesen a falu közvetlen közepére szállt le, mintha szándékosan a központot választotta volna ki célpontként. A fiatal harcos rohanni kezdett az idegen jármű felé, amelyen kis idő múlva széles ajtó nyílt az odabent várakozó, rosszindulatú látogató előtt.

Connor még sohasem látott különösebb lényt annál, amely előbújt az égi hajóból. A teremtmény hatalmasabbnak tűnt, mint a legnagyobb termetű északi, földöntúli erő és hideg gyűlölet áradt belőle. Látszólag emberi külsővel bírt, de arc helyett visszataszító szörnyopofát viselt. A harcos hátán jeges borzongás futott végig a rettenettől, mert még soha nem látott rém-

ségebb élőlényt az előtte megjelenő bestiánál, melynek visszataszító fizimiskája nem tartozhatott a Teremtő alkotásai közé.

Connor szemében a látogató békaszerű torzszülöttnek látszott; pokolban szült démonnak, melynek sárgán csillogó agyarái, és borotvaéles karmai halált ígértek. A förtelmes alak vastag, kötélzerű varkocsokba fonva viselte hátközépig érő haját, melyek hidrafőhöz tették hasonlatossá a koponyáját. Robosztus alkatát testhezálló páncél fedte, amelynek ezüstös csillogása azt a benyomást keltette a férfiban, hogy nem lesz könnyű sebet ütni ellenfelén.

A szörny övéről fehéren világító emberi koponyák csüngtek alá, ami arra vallott, hogy a rémálomba illő teremtmény áldozatait fejét trófeaként gyűjti. A földi harcos kivont karddal nézett farkasszemet a démonnal, és már az előtt tudta, hogy nem mindennapi küzdelem vár rá, mielőtt a rémség gonoszán izzó tekintete összekapcsolódott volna az övével.

A kardforgató gyorsan és feltűnés nélkül akarta elintézni a különös kreatúrát, amely érzése szerint pillanatok alatt lemészárolta volna a helybelieket, ha nem vele akad össze először. A figyelemmel elhalmozott vendég úgy érezte, adósa a falunak, amely befogadta, miközben fájón felvillant lelkében rokonai arca, akik egy csata után elkergették maguk közül, mert az ördög cimborájának tartották. A száműzött harcos nem akarta, hogy újdonsült barátai találkozzanak a pokolbeli entitással, amely a külső sötétségből érkezett – mint ahogy azt sem, hogy az ő rejtett képességeiről tudomást szerezzenek.

A lény karmai közt fényesen pulzáló bumeráng materializálódott, amely suhogva szállt Connor torka felé, hogy áthasítsa azt. A fiatal férfi higgadtan várt, és csak az utolsó pillanatban hajolt félre, miközben füleiben a halál szele süvített. Amikor a gyilkos eszköz visszafelé tartott légi útján a kardforgató könnyed mozdulattal elkapta, és eredeti pályájáról letértíve önön tulajdonosa ellen fordította azt. A kreatúra döbbenetben hődült fel, és kénytelen volt hasra vetni magát, ha nem akarta, hogy a saját fegyvere válassza le a fejét a törzséről.

Connor hatalmas levegőt vett, bent tartotta, aztán ugrott, minden idegszálával a halálos csapásra összpontosítva. Jól tudta, hogy a földre került ellenfél a legkiszolgáltatottabb, és ha már egyszer ott van, nem szabad hagyni, hogy lélegzethez jusson. Egy átlagos hegyi martalócnál bevált volna ez az taktika, ezt a lényt azonban nem földi anya szülte. Connor még a levegőben volt lefelé tartott kardhegygel, amikor a teremtmény átperdült a hátára, aztán valamilyen varázslat révén fekvő helyzetből felrepült a magasba, hogy találkozzon a barbárral ég és föld között félúton, miközben a hajfonatai kígyókként tekeregtek mögötte.

A harcos ezt a lehetőséget nem kalkulálta be, és mire észbe kapott volna, a felé száguldó szörnyeteg csizmá-

ja vaspörölyként robbant az arcába. Connor széles ívben elrepült, miközben érezte, hogy ajka belsejét előnti a vér, és az acélkemény lábbeli kítőri néhány fogát.

A rúgás okozta fájdalom az elviselhetőség határán belül maradt, attól eltekintve, hogy megszédült tőle, de a kardforgató a következő pillanatban kősziklaként csapódott a porba, amitől úgy érezte, minden csontja darabokra tört. A szörnyeteg karmos ujjai a csuklópántján babráltak; a rücskös bőrt körülölelő szerkezeten fények gyulladtak ki, a külvilágot szabályozó, isteni törvények pedig minden átmenet nélkül megszűntek működni.

Connor mázsás súlyt érzett a mellén, és tehetetlenül hevert a hátába nyomódó göröngyökön, miközben elképedve nézte, ahogy a szörnyeteg könnyedén átfordul a levegőben, mint egy lecsapni készülő sólyom, aztán zuhanórepülésben felé száguld, hogy kipréselje belőle a maradék szuszt.

Ezúttal a falu védelmezője került ellenfeléhez hasonló helyzetbe, és úgy tűnt amaz szintén tisztában van vele, hogy háton fekvő préda a legvédtelenebb.

Connor megpróbálta összeszedni magát, de mozdulni sem tudott; úgy érezte, mintha egy hatalmas, több mázsás dolmen nehezede a mellére. Tehetetlenül, acsarogva bámulta a látóterét betöltő szörnyeteket, nehezen uralkodott elkeseredésén, holott farkasként üvöltött volna az égre dühében.

Támadója a következő pillanatban sziklagörgetegként temette maga alá, aztán vastag csuklópántjaiból borotvaéles pengét ugratott elő, hogy földhöz szögezzet áldozat testébe hasítson velük. Connorban bent rekedt a levegő, miközben a démon könyörtelenül zsigerelni kezdte. A teremtmény kései egy mészáros szentelenül sújtottak le rá, s a férfi hangszálait megbénította a rettenet, miközben kiömlő vérét szomjasan itta be a föld.

Connor égre meredő tekintete elhomályosult, mikor a kín helyét a hideg vette át. Ugyanaz az üresség tört rá, amelyet akkor érzett, amikor Cullogh mezején az ellenség szarvas sisakot viselő fővezére lesújtott rá nehéz kétkezes bárdjával. A kardforgató lélekben messze járt a vendégszerető falutól, és a múlt ködébe vesző össze-csapás színhelyén találta magát, melynek során ellenfele kíméletlenül felhasította mellkasát.

„Az volt a döntő pillanat, amikor elvesztettem otthonomat, és a helyemet a nemzetségben” – villant agyába a felismerés, aztán tudata lassanként kihunyott, miközben a halál hűvöse dermesztette tagjait.

Cullogh mezején is ugyanez a jeges hideg öntötte el, amely most, eszmélt rá utolsó gondolatával, csak akkor tajtékos csatalovak kavargó patái töltötték be látóterét...

A szörnyeteg érezte, zsákmánya feladja, és lelke útra kel a megsemmisülés felé, ezért végső csapásra emelte kését, hogy megadja neki a kegyelemdőfést. Connor teste ívben megfeszült, miközben a pokolbéli fenevad megvillanó pengéje átjárta a szívét.

A győztes egy pillanatilag még áldozatán feküdt, aztán mikor biztosra vette, hogy ellenfele teste a halál karjába ernyed, könnyedén talpon termett. Tűnődve szemlélte áldozata örökkévalóságba dermedt arcvonásait. Jól láthatóan nem volt olyan szép példány, mint eddigi tróféái, de az idegen úgy vélte elég bátran harcolt, hogy koponyája a gyűjteményébe kerülhessen.

Ekkor a tagbaszakadt démon zajt hallott a háta mögül, és egy aprócska kiskölyök rémülettel kitágult sze-

mével találkozott a tekintete. A gyermek kővé dermedt a félelemtől, mert még soha életében nem látott szörnyet. A fiút William Wallace-nak hívták, és a falu vezérének elsőszülött gyermeke volt. A fiú véletlenül riadt fel a küzdelem neszére, és csak azért jött ki a házból, mert nem tudott ellenállni a sürgető vizeleti ingernek. Most tátott szájjal bámulta a fölé magasodó rémséget, észre sem véve a lába körül keletkező tócsát.

A szörnyeteg nem akarta bántani, mert sosem ölte meg sem prédái kicsinyeit, sem az őket világra hozó nőstényeket. A lényt az tette elégedetté, ha a kölykök felnőttek, és életre-halálra megküzdhetett a legerősebb példányokkal. Nehezen talált volna okot rá, hogy ritkítsa a szaporulatot, amely időnként elismerésre méltóan harcias egyedeket produkált.

Ekkor a sátáni vadász olyasmit vélt felfedezni William tekintetében, ami megmagyarázhatatlan rossz érzéssel töltötte el. Örömet látott felvillanni a gyerek szembogarában, amely ránézve csakis fenyegető veszedelemet jelenthetett.

A lény hitetlenkedve perdült meg, de már elkésett, Connor kardja a Végzet szenttelen kíméletlenségével száguldott felé.

A borotvaéles penge pontosan a nyak és a váll találkozásánál mart a kreatúra testébe, és egyetlen tökéletes csapással választotta le a visszataszító fejet. Az idegennek felfogni sem maradt ideje, mi történik vele. Az imént még halott barbáron semmiféle sérülést nem látzott, ez volt az utolsó gondolat, amely átfutott a lény agyán, aztán idomtalan koponyája a kővé dermedt William lábához gurult.

Connor MacLeod, a felföldi szétterpesztett lábakkal állt a megölt teremtmény fölött, aztán rádöbbsent, hogy hiába várja a Jutalmat. Ezúttal nem egy Halhatatlant ölt meg, hanem egy demont, aki nem részese a Párbajnak, amely a kiválasztottak közt zajlik évszázadok óta, s amelynek végén csak egy maradhat.

A hegylakó megvetően meredt áldozata kocsonyaszerűen nyúlós, zöld színű vérére, és a görcsbe merevedett pofára, amelynek tulajdonosa mindenre számított, csak arra nem, hogy legyőzhetetlen ellenfélre akad egy eldugott skót faluban.

Menj vissza a házba, William – mondta Connor a döbbsenten álldogáló kisfiúnak. – Most már nyugodtan alhatsz.

A kölyök szófogadóan bólintott, aztán hátat fordított a kardforgatónak, és csendesen visszahúzódott otthona megnyugtató falai közé.

Connor elgondolkodva nézett utána, aztán a közös istálló felé vette az irányt. Tudta, a kölyök úgysem tudja majd magában tartani, hogy látta visszatérni a halálból, és elejét akarta venni a kellemetlen kérdéseknek, melyekre amúgy sem tudta a választ. A vége ugyanaz lenne, mint a szülőfalujában, amikor Kurgan gyilkos csapása után visszatért a másvilágról. Újdonsült barátai ugyanúgy köveket ragadnának, mint a ronkai, hogy elpusztítsák, amit nem értenek.

Fekete csődöre felhorkantott üdvözlésképpen, mikor a felföldi megsimogatta a nyakát, majd kivezette az istállóból.

Ideje tovább állni, pajtás – mondta neki Connor, aztán a nyeregbe pattant, és hátra sem pillantva többé, örökre búcsút vett a falu zavartalanul álmódó lakóitól.

Vége

Maggoth

Apokaliptikus idők

„A borzalom! A borzalom! A borzalom!” Ezek Walter Kurtz ezredes utolsó szavai, minden idők egyik legkülönösebb hangulatú háborús víziójában. Willard - ekkor már aligha emberi lényként - valósággal lemészárolja egy bozótváog késsel, miközben odakinn a dzsungel népe egy kérdőzóval teszi ugyanezt. A szavakat a saját vérében fuldokolva hörögi, miközben Willard megrettenve nézi. Az Apokalipszis bekövetkezett, az Apokalipszis tart. Az egész újkori történelem egyetlen apokalipszis, amiben mindenki és minden bemocskolódik és degenerálódik. A rossz egyre rosszabb lesz, a vég elkerülhetetlen. A vietnami háború Amerika Armageddonja, egy demokratikusnak nevezett ország erkölcsi csődje. Ezen a fordulóponton a II. világháború győztese megszűnt a jog és igazság védelmezője lenni. Kiesett ebből a szerepből, úgy tűnik, örökre. A koreai háború még más volt. Arra még rá lehetett fogni, győztek...

Először VHS-en láttam még az eredeti változatot. Egy egész délutánt töltöttem a tv-képernyő előtt, lenyűgözve, különös hangulatba kerülve. A főcímmzene, melyet a Doors együttes The end c. szintén vizionárius dalából komponáltak, szinte behorpasztotta a homlokom, akkorát ütött. A pálmafák lángba borulása, helikopterek röpködése, az áttűnéses, egymásba úszó képekben Willard kába-apatikus töprengő arcai és síró-görcsbe torkoló rohamai alatt. Már az első percek igazolják a film címét. A néző torkában gombóc Jim Morrison és a Willardot játszó Martin Sheen duójától. Azelőtt kifejezetten nem szerettem a Doorsot. Lenéztem a hippivarázslót és rajongóit. Nem értékeltem ezt a fura figurát - hülye narkós! -, akit mindenki csak Jimnek szólít, még manapság, ennyi évvel a halála után is. A saját korom - az ifjúságom - technikailag fejlettebb, ideáiban kifejezőbb zenei közegében úgy éreztem, erre jogom van. A zene, mint tudjuk, fontos spirituális élmény, mind az előadóknak, mind a hallgatóknak. Az Apokalipszis most főcímmzeneje kulcsot adott a kezembe Jimhez... talán. A The end résnyire betekintést nyújtott a 60-as évekbe nekem, abba a korba, amelyben megszülettem, és első gyermekéveimet töltöttem. Azt nem állítom, hogy értem is, amit látok. De látom. Nem lettem Doors rajongó, de a The end-et, az eredetit és a főcímmverziót, szívesen hallgatom... És örökre egyé vált bennem a filmmel. Azzal a filmmel, melyben Willard százados azt a parancsot kapja a saigoni CIA-tól, hogy ölje meg az örült Kurtzot, aki a kambodzsai határon vívja a magánháborúját, az őt istenítő embereivel.

Az ekkor még girnyó Harrison Ford alakította tiszt lejátszik neki két furcsa rádióadást, Kurtz két monológját. Az egyikben egy csigáról elmélkedik, mely egy borotvapengén kúszik sértetlenül, azt mondja, ilyenek az ő rémálmai is. Miután meghallgatta a felvételt, részt vesz a kölyökképző csicskás, a hallgatag civil és a szómenéses tábornok társaságában egy étkezésen. Marha és rák. Megkapja a megbízást, ölje meg Kurtzot. Egy lázálomszerű hajóútra indul, felfelé a Mekongon, megkeresni az „örült” Kurtzot. A hajó legénysége kölykökből áll. „Rockrajongók, fél lábbal a sirban!” - gondolja gúnyosan a kifelé szűkszávú, magában monologizáló Willard. Az ő szemszögéből a legénység idegbeteg senkiből áll, akik Vietnam puszta látványától begolyóztak. A járőrhajó parancsnoka pedig rátart és barátságatlan, amikor a korábbi „spéci” megbízatásait emlegeti. Mídon a százados Kurtz dossziéját olvasgatja, és ismerkedik a kivégzendővel, olyan fontos része a filmnek, hogy később, a színész fiával, Charlie Sheen-nel készült akció-paródiában is ezt vették elő. A jelenet zenéje egy különös, kissé idegborzoló hangeffekt-gyűjtemény, amit a filmtől függetlenül hallgatva, az ember óhatatlanul töprengeni kezd, akár a százados. Valami különösön. Ez a zene piszokul ki van találva, beindul tőle az agy. A Lidércfény olvasói már esetleg tudják, hogy az egyik kedvenc műfajom a Lem mester-féle kitalált könyvismertető. Nos, Walter Kurtz kitalált dossziéja rokona ennek. Ezért aztán az adatok elemzése, átgondolása, emésztgetése belső monológokban abszolút a kedvencem. Elég régóta. A 80-as években a tv-ben vetített tavaszi tizenhét pillanatában Stirlitz főként hasonló elmékedései óta... Marlon Brando zseniálisan alakítja Kurtzot, szuggesztíven. Mellette a legjelentékenyebb mellékszereplő még Robert Duvall Kilgore ezredese. Az ő egységének a feladata, hogy átjuttassa a hajót egy veszélyes területen. A fiúk nem bírnak magukkal! - állapítja meg magában Willard a találkán. Javában folyik a harc. Ebben a jelenetben egy érdekes képsorra hívnám fel az olvasó figyelmét. A harcot egy filmes stáb veszi, és a jelenetben személyesen Coppola biztatja a bambán bámuló Willardot, hogy csináljon úgy, mintha harcolna! Itt egyéni ötletként a filmstáb egy része, a rendezővel az élen, felcsap fiktív dokumentumfilmessnek! Igazi csemege, értőknek!

Kilgore, amikor a kapitány rátalál, épp oly örültnek tűnik, mint amilyenek Kurtzot szuggerrálták. Ám ő rendben van. Willard részt vesz az embereivel Kilgore egy akciójában. Ekkor Wagnertől, a walkűrök bevonulására elfoglal egy falut csupán azért, mert annak partján izgalmas bukóhullámok vannak, és az ezredes nagy szőrfrajongó. - Kilgore háborúja rendben van? - teszi fel magának a kérdést Willard... Ezt a filmet most talán

mégsem elemezném ki, bár jókat lehetne még csemegezni. Tele lehetne írni róla a Lidércfényt. Meg kell nézni. Összesítve ez egy zaklatott, szürreális utazás a tébolyult cél felé. Már mint Willardnak, mert a többiek, a Kilgore által kedvelt szörfbajnok kivételével, a halálba utaznak...

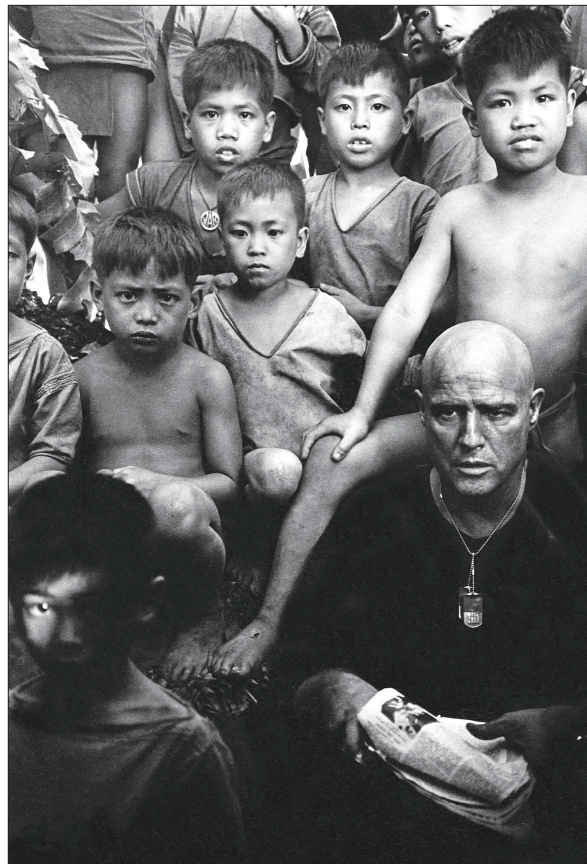
Coppola remekműve megkerülhetetlen szörny, apokaliptikus látomás a háborús pszichózisról, a tébolyról, és annak határaitól. Az aláfestő muzsika a rendező és felesége merénylete, mely 1980-ban a legjobb eredeti filmzene kategóriában Arany Glóbusz díjat kapott. Majdnem két esztendeig tartott a forgatás a Fülöp-szigeteken. A stáb padlót fogott, teljesen kikészült. A megpróbáltatások miatt az ekkor 39 esztendő Martin Sheen az egyik fontos jelenet forgatása közben szívinfarktust kapott. 1976 májusában tájfun tette tönkre a díszleteket, két hónapra megállítva a munkát. Coppola eközben 25 kilót fogyott, és időnként öngyilkos akart lenni. Ferdinand Marcos elnök többször is visszahívta a stábnak kölcsönadott helikoptereket, mivel harcban állt a muzulmán lázadókkal. A stúdiók visszaléptek a film pénzelésétől, és így Coppola a saját házára felvett jelzáloghitelből fejezte be azt. A rendező azonban eltökélt volt, még azt a luxust is megengedte magának, hogy kilenc hónapig vágja a filmet. A sajtó állandóan zaklatta eközben: - Apokalipszis, mikor? - kérdezték tőle, közben persze rebesgették, hogy nem fog elkészülni, meg hogy vacak lesz az egész. Az 1979 májusi bemutató után azonban hullottak a díjak: 2 Oscar, 6 Oscar jelölés, 3 Arany Pálma. Coppola tíz évig dédelgette a film tervét, és a Keresztapa 1-2 sikere hozta meg a hönáhitott lehetőséget. Francis Ford Coppola mondja: „1979 tavaszán rá kellett jönnöm, hogy a film túl hosszú lett, túl különös... Így úgy vágtuk meg a filmet, hogy megfeleljen a korabeli közönség ízlésének...” Állítólag a 2003-ban kiadott rendezői változat még mindig seholsincs, Coppola eredeti, több mint öt órás munkafilmjétől! Hát én azt is szívesen megnézném!

És most vegyen egy nagy lélegzetet az olvasó! Létezik ugyanis a filmnek a háborús, pszichomelodramatikus értelmezésén kívül egy más megközelítése is. Azt nem tudom, Coppola akart-e ilyen aspektust a filmjének. Előre bocsátom, hogy tőlem függetlenül más is hasonló megállapításra jutott. Konkrétan Yliaster Daleth az 1999-ben megjelent *Magicon* c. okkult-mágikus enciklopédiájában. Ha valaki hajlandó elgondolkodni a film szerkezetén, a mesélés stílusán, akkor rájöhet valamire. Willard és társai a folyón felfelé hajózva ugyanis megfelelnek a fantasy jól ismert alapsémájának, miszerint: a kalandozók viszontagságos útra indulnak, hogy megszerezzenek valamit, vagy legyőzzék

a rosszat. Akadályokon, veszélyeken át elérik a célt, és aki életben marad, az visszatér. Ezen túlmenően egy még ősbibliai beavatási rítusnak is megfelelnek. Ez a felavatás, meghalás-feltámadás, a szent harc, bolyongás az alvilág retentő bugyraiban, ahol megvilágosodást, új nézőpontot nyer a leendő beavatott. Az ókori rítusokból, pl. Gilgames-eposz, Odüsszeusz bolyongásai, vagy akár Minotaurusz útvesztője, ismerős motívum, a film végén válik igazán érzékelhetővé. Willard a megölt Kurtz helyébe léphetne megistenülve. A dzsungel népe elfogadná, ő azonban vissza akar térni. Ő a „hős”, aki visszatér. A már említett „beach boy”-jal, aki ekkor az átéltek hatására már nem az... soha többé nem lesz az! Itt az is értelmet nyer Willard bevezető monológjában, amikor azon lamentál, hogy neki kell emléket állítania Walter Kurtz ezredesnek. Ezt felfoghatjuk úgy is, mint egyfajta nosztalgikus megemlékezést a „beavatott mesterről”, aki áldozata is a rítusnak, egyben. Itt a történet fantasysan végtelenné válik, mivel a kezdet egyben a vég is. Nem véletlen a Doors dalának kifejező című dala: The end. Hogy még egyértelműbb legyen, a filmhez átszerkesztett verzió címe ez: *Opening: The end!* Ugye nem kell tovább ragozni? Talán még annyit hozzáteszek: a film forgatókönyvét Coppola Joseph Conrad: *A sötétség mélyén* c. regényéből írta...

Végezetül egy személyes adalék következzen. A Lidércfény AKF-ben most véget érő, Minden testnek útja c. kozmikus látomásomban egyértelműen nyomon követhető a film a tudatalattiban nyomot hagyott lenyomata. Az Apokalipszis most-ban is testek útját követjük végig, halálos, groteszk és örült helyzetekben. Belső monológokat hallunk. Az egész, mint kiderül, visszaemlékezés. A kezdet, a vég... Talán már nem lepődik meg az olvasó, ha elárulom, a Minden testnek útja több fontos részét, sokéves terveket valóra váltva, a film zenéjét hallgatva írtam...

Homoergaster

PISTA BÁCSI ÉS A PREDATOR

Egy sötét estén Pista bácsi hazafelé tekert kerékpárjával az úton. Hirtelen egy óriási alak materializálódott előtte a semmiből, és kezében tartott fegyverével lesújtott Pista bácsira. Pista bácsit nem hagyták cserben kiváló reflexei, így el tudott ugrani a halálosnak szánt csapás elől. Kerékpárja már nem volt ennyire szerencsés: a hűsleges jármű váza két darabra esett szét a szörnyeteg csapása nyomán.

Pista bácsi felpattant a földről, és meglepetten nézte az előtte álló lényt, amely láthatóan nem ember volt, hanem úgy nézett ki, mintha egy lidérces rémálomból lépett volna elő. Egy idegen bolygóról érkezett vadász, egy Predator állt Pista bácsi előtt! Nagy meglepetésére a lény nem támadott, hanem levette sisakját, és arckifejezéséből ítélve igencsak zavarban volt, már amennyire azt egy idegen bolygó szülőtte esetén meg lehet ítélni. A Predator páncélja mélyéről előhúzott egy szerkezetet, bekapcsolta, majd - Pista bácsi nagy meglepetésére tökéletes magyarsággal - megszólalt:

- Maga nem Alien, ugye?
- Jól látja, nem Alien vagyok. A nevem Pista bácsi - válaszolta. - Ez egy tolmácsgép?
- Igen, ezzel meg tudjuk érteni egymást. Igazán sajnálom, hogy tönkretettem a járművét, biztosan sokba került - szabadkozott a Predator.
- Szóra sem érdemes, úgysí ócska volt már - nyugtáta Pista bácsi a zavarban lévő lényt.
- Kérem, fogadja el ezt kárpótlásul - nyújtott át egy kis fémtömböt Pista bácsinak a Predator. - És ha kér-

hetném, ne nagyon híresztelje ezt a kis félreértést. Ugye számíthatok magára?

- Bennem megbízhat, nem beszélek róla senkinek - mondta Pista bácsi.

A Predator láthatóan megkönnyebbült az ígéret halatán. Felvette sisakját, intett Pista bácsinak, majd - állcázó erőterét bekapcsolva - eltűnt a sötét éjszakában. Pista bácsi zsebre tette a kis fémtömböt, majd összeszedte kerékpárja darabjait, és elindult gyalog.

- Szegény Predator, az ő élete sem lehet egyszerű - gondolta, miközben hazafelé ballagott.

Megjegyzés a történethez: sokak számára meglepő lehet a Predator viselkedése, de amióta egyszer belefutottak egy komoly vereségbe a Földön (a jelöltek kb. negyede elesett a földlakókkal vívott harcban), azóta a Predatorok nem jönnek bolygókra vadászni. A történetben szereplő vadász valószínűleg navigációs hiba következtében nem a megfelelő rendszerben szállt le, ráadásul a sötétben bicikliző Pista bácsit Aliennek nézte. Ha kiderülne a melléfogás, akkor bizony nem dicsérnék meg fajtársai, ezért hatott rá megnyugtatóan Pista bácsi diszkréciója. Azt is észrevehetjük, hogy a Predatorok világában sem ismeretlen a korrupció - a fémtömb értéke, amit Pista bácsinak adott hallgatásáért cserébe, messze meghaladja a tönkretett kerékpár árát.

Kapitány

Metabiszulfit

Egyes pszichológiai irányzatok szerint/ talán a freudi „orális fixálódás” ellenpontozásaként/a személyiség előbb-utóbb eljut arra a szintre, hogy sárgabarackbefőttet vásároljon....

Brósz meghallotta a belső hangot: „- Bizony mondom neked, Brósz, vásárolj sárgabarackbefőttet a saját örömeidre, és az egész házad népének!”

A szakácskönyv volt az. /Madách Könyv és Lapkiadó, 1987, Felelős szerkesztő: Kiss Edit/.

Már indult is. A pálmafa viselkedése nem lepte meg, valószínűleg csak folytatódik az elmúlt napok mősora.

Megvette a tartósított gyümölcskonzervet. /Paksi Konzervgyár. Energiaérték: 334KJ/100g, összetevők: sárgabarack, víz, cukor, citromsav, kálium-metabiszulfit. Minőségét megőrzi: 4 évig/ A befőttet nem merte elfogyasztani. A Metabiszulfit... állítólag ártalmatlan, de ezekben a mai időkben a fene tudja!

Mesterem

Szokatlan érkezés

Összerezent a mellette felcsörömpölő éles zajtól. Üvegcserepek, éles szilánkok süvítették a levegőt. A jobbra tekintő Brósz már csak a nyílászáró szerkezet üres keretét látta, melyből már csak néhány maradék éles üvegdarab állt ki.

Egy ránézésre öreg polip volt a padlón. Ő volt a szokatlan vendég, ezzel a markáns belépővel.

Brósz ingerülten rászólt:

- Ennyemán no, haver, éppen mákot daráltam, és

ahhoz figyelem kell, nem szeretem, ha zavarnak közben.

A polip nem reagált. Tett néhány lépést /inkább csúszott/, és bekebelezte az íróasztal szélén fekvő papírt elnyelte.

- Hát ezt jól megcsináltad! - méltatlankodott Brósz. Most írhatom újra a Meteorológiai Intézetnek a jelentést. Fejbedoblak kristálycukorral.

Mesterem

PISTA BÁCSI

„... - Jó reggelt kívánok, kedves hallgatóink, és nézőink! Itt állunk az életében legendává vált ember háza előtt, egy teljesen jelentéktelen falucska utcájában, és oknyomozó riportunkban arra próbálunk választ találni, hogy mi is robbantotta ki a Magyarország underground köreiből elterjedt rajongást, melynek egy olyan ember a tárgya, aki nem érdekes. A jelenségnek szakértőink a Pistológia nevet adták, így a továbbiakban így utalunk rá. Nos: Ki is ez a Pista bácsi? Honnan jött? Merre tart? Mi a célja az életben? Mit tudhat, amitől ő más, mint a többi szuperhős? A válaszokat még homály fedi, így kérem kövessenek a Pistológia rejtelméit feltáró úton. Az eszmének fizikai megnyilvánulásai is vannak. Elsőként hadd említsem meg a nemrég alakult Pista Bácsi Fan Klubot. A klub tagjai egyszerűen, és primitíven rajonganak Pista bácsiért, de magyarázattal még eleddig egyikük sem tudott szolgálni, hogy miért. Megkértük őket, próbálják érzéseiket megfogalmazni. Íme egy csokor az válaszokból:

- Pista bácsi kemény legény *(Kapitány)*
- Nem tudom, hogy Pista bácsi tud-e vízen járni. Szerintem Pista bácsi leginkább azért szerencsés, mert Kapitány nagyon vigyáz rá, hogy ne érje semmi baj. *(Ida)*
- Pista bácsi for EVER! *(-senki-)*
- Pista bácsi élete teli van fordulatokkal. *(Komor)*
- Pista bácsi! Hödödöpodva! *(Elmerik)*
- Még Kurgan is tudja, hogy Pista bácsival nem érdemes kötekedni. *(Ida)*
- Pista bácsi kedvéért mindenki megtanul magyarul. *(Fuvallat)*
- Pista bácsi jéghidegvérű. *(Jimmy Cartwright)*
- Pista bácsi nem iszik alkoholt. *(Kapitány)*
- Pista bácsi egy igazi univerzális alkat... a jég hátán is megél! Még kommandírozni is tud! *(-senki-)*
- Pista bácsi az egyik kedvenc hősem, így nagyon vigyázok rá. Nagyon sajnálnám, ha történne vele valami. *(Kapitány)*
- Elképesztően egyedi a Pista bácsi „monda kör”. *(-senki-)*

- Tényleg jók a Pistabácsis művek! Javasolom megfilmesítésüket! Lehetne belőle képregény is. Készülhetnek Pistabácsis bögrék, zsepik, kulcstartók. *(Doki)*

- Jókat szórakozom rajta, mert totál idióta. *(Rohadék)*

- Pista bácsit nem könnyű félrevezetni... *(Ida)*

- Pista bácsi tudja hogy kell élni. *(tar_)*

- Kezdem azt érezni, hogy Pista bácsi valami rendkívüli ember lehet. *(Xenothep)*

És egy meglepő válasz, amely talán a legjobban megközelíti azt, amit mindannyian érzünk:

- Pista bácsi egy teljesen hétköznapi ember, így nem is történik vele semmi érdekes. *(Kapitány)*

Mi végre hát mégis a megmagyarázhatatlan rajongás? Tudósok hada foglalkozik a jelenséggel; egyes hírforrások szerint maga a NASA is pénzezi Pista bácsit, bár ez rontaná a róla kialakult képet, miszerint teljesen hétköznapi. Kicsiny dilibolygónk telis teli van különleges képességekkel rendelkező emberekkel, akik folyómederbe lökött betonkockákból törnek ki pusztá kézzel, vagy az akaratukkal hajlítgatják a kanalakat, akik a televízió képernyőjén keresztül távolítják el a gyulladt vakbelet, vagy megmondják a jövőt, de vagy 200 évre előre, vannak, akik repülnek, akik feltartóztatják a kilőtt géppisztolytöltényeket, akik vízen járnak, akik képesek hónapról hónapra befizetni a számláikat, akik idegen lényekkel kommunikálnak egy közös Tesco Gazdaságos Minirádió segítségével, és még millió különleges képességgel meg vannak áldva, mindannyian híresek, és gazdagok, és mégis... Itt van Pista bácsi, aki teljesen hétköznapi, és mégis hihetetlen misztikum övezi már most.

Nem tisztom, hogy állást foglaljak ez ügyben. De hogy Pista bácsi tényleg teljesen, hihetetlenül, és megfoghatatlanul hétköznapi, az tény. Most visszaadom a szót a stúdiónak, de ígérem: amint bármi rendkívüli történik Pista bácsival, azonnal a helyszínre kapcsolunk élőben!... „

Xenothep

Az Újságosnál

A ballonkabátos férfi szépen kívárta a sorát, majd köszöntötte az eladót, aki jelen esetben egy fiatal, szemüveges kislány volt.

- Jó reggelt kívánok!

A lány feljebb tolta a szemüvegét, úgy válaszolt:

- Miért mondja nekem azt, hogy hőembert csinálók? Megbolondult? Májusban hőembert? Vagy talán lehűtött a fagyasztójában egy januárban készült hőembert? Példátn!

- Kérem, maga félreértett. Én nem azt mondtam, hogy: „Hőembert csinálók”, hanem azt: „Jó reggelt kívánok!”

- No, jól van. Mit kér?

- Egy Zé Saru magazint legyen szíves.

- Az nem Zé Saru, hanem Zsaru magazin.

- Dehát a Zé betű sokkal nagyobb, mint a többi betű.

- Kérem, az reklám, figyelemfelkeltés, marketingfogás. Még valamit?

- Nem, köszönöm szépen.

- Most miért mondta azt, hogy: „köszörű széken”? Maga fémmegmunkáló?

- Nem. Vizszontlátásra!

- Mit jelentsen az, hogy: „Kiszolgálásra”? - Kikérem magamnak.

A ballonkabátos visszajött, és felemelte a mutatójujját.

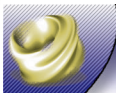
- Nézze, én nem azt mondtam, hogy „Kiszolgálásra”. Én elköszöntem: „Vizszontlátásra”!

Ezzel a ballonkabátos elietett.

A hírlapáros lány még sokáig tűnődött... Vajon miért mondta azt nekem, hogy: „Szifont váltásra”, talán szikvízgyártó? De nem... talán tényleg ő értette rosszul. Valószínűleg ezt mondta: „Szifon. Váltáska”... Hát ennek sincs semmi értelme.

Érezte, hogy ez a sok hülye vevő egyszer még az idegösszeroppanás szélére sodorja...

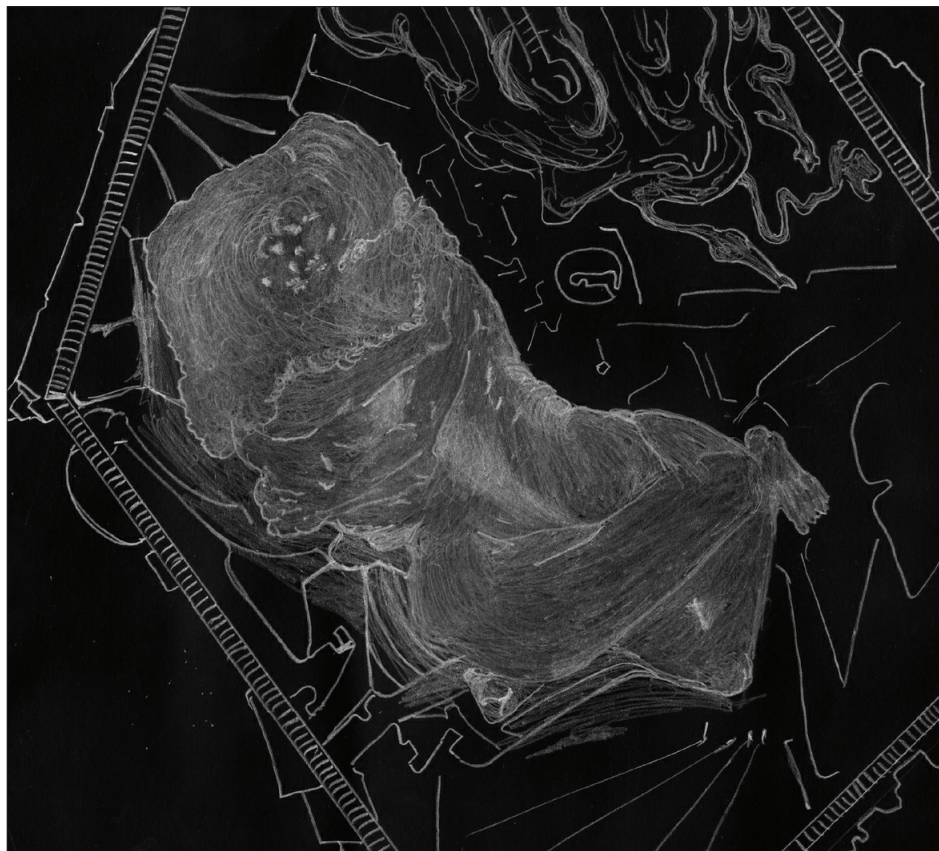
Mesterem

Minden testnek útja (kozmosz látomás)

...Eónok teltek el. A páncélburok felderíthetetlen, irtozatos mélységeken sodródott át hangtalanul. A két burokba zárt test eggyé vált burkával, annak tartozékává, egy darabjává lett. Egy idő után már nem különböztek a mélységben szálldosó többi hideg testtől, ugyanaz volt az útjuk. Szobrokká lettek, a végtelenben, gravitációs mezőkben lökődtek ide-oda, por rakódott rájuk. Magányos volt útjuk ott a kozmikus mélységekben. Végtelen nyugalom, végtelen csend, állandó egyenletes mozgás, ami helyben állás is egyben. Állóhullámok a kozmosz hullámverésében. A lefutott, nem mért időre még több következett. Peregtek észrevétlenül. Olyan messzire kerültek mindentől, ami megismerhető, amire van esély, hogy egyáltalán megismerhetővé válik egyszer, hogy átléptek a nemlétbe. Körülöttük csillagok lobbantak el, születtek újak. Világok tűntek el, miket az emberi elme elképzelni sem bír. Felfoghatatlanok voltak ezek, saját eónjaikat pergették, saját mércéjük szerint, hogy aztán porrá váljanak. Ők ketten kívül állottak mindezen. Elképzelhetetlenül sok idő telt el. A történelmek lepergésével később egy hatalmas űrhajó fedezte fel őket. Egy minden emberitől teljesen idegen civilizáció hírnöke volt. Az a hajó kutatta az űrt, kereste a megalkotóihoz hasonlatosan intelligens életet. Automata volt. Azok, akik építették, sose vették volna észre az űrszobrot. De a gép rá jellemző módon másként értelmezte az adatokat, és „megértette”, hogy valami szokatlant talált. A jelentése nyomán először hatalmas volt a döbbenet, majd átsapott még nagyobb lelkesedésbe. Egy hajó indult a felderítőhöz, annak felfedezéséért. Amikor mellé ért, akkor látszott, hogy a felderítő milyen parányi ahhoz a hajóhoz képest, melyen alkotói utaztak. Amikor meglátták a leletet, az első reakciónk a kétely volt. A formák annyira különböztek mindentől, amire számítottunk, amit vártunk, hogy felmerült bennünk: a gép tévedett. Aztán mégis megbizonyosodtak róla, hogy ezek idegen létformák, egy védőpáncélban. Teljesen új látásmódra volt szükségük ahhoz, hogy egyáltalán ezt a tényt be- és elfogadják. A felderítő útja véget ért, egy másik, fejlettebb típusát küldték helyette. A felfedező és felfedezettek együtt tértek meg az otthonvilágra, ahol nagyon várták már őket. Amikor talajt ért, attól

kezdve múzeumná és mauzóleummá lett, egy új tudomány szentélye. A megértés szenvedélyétől hajtva lázas kutatás és elemzés vette kezdetét, hogy megértsék az idegen fajt. Nagy nehézségeik támadtak ezzel, mivel az emberi test kívül esett a logikájukon. Annak megértése, hogy a leletük nem egy, hanem két egyed, akik nagy hasonlóságuk ellenére sok, lényeges különbséget mutatnak, rendkívüli szellemi teljesítményt követelt tőlük. Az új tudományág új zsenijeit, akik kezdetben nem arattak osztatlan elismerést megállapításaikkal. Ez egy harcoss vitákkal tűzdelt folyamat volt. Egész generációk mélyreható elemzése és kutatása kellett ahhoz, hogy végre megértsenek valamit az emberi reprodukció természetéből. Ezekből a kutatásokból hamarosan önálló tudományág lett, mely a legtöbb fantáziaművet ihlette meg az ő irodalmukban. Új műfajok születtek. A másik „slágertéma” a két idegen története. Ebben a témában a tudományos elméletek időnként alig különböztek a fantáziailrodalom legjobbaitól. A sci-fi-ők is művelték, értelemszerűen más alapállásból, mint az emberiség. A tudomány, a megismerés segédeszközét látták benne, ami tágítja a kutatómunka határait. A műveket díjazták, és a zsűriken nem egyszer lelkes tudósok is részt vállaltak. Különös érdekességként említenő, hogy az olyan műveket, melyek az igazsághoz közelítettek, szennyirodalomként a perifériára száműzték. Míg az afféle hősi eposzokat, melyeket a Földön a huszadik század 40-es, 50-es évtizedeiben volt divat írni, ünnepelték, és a tudósok is ezeket díjazták. Közben az űr felkutatása azt a célt hajszolta, hogy megtalálják az idegenek otthonvilágát. Ezt persze egy másik sci-fi

hullám lovagolta meg: a kapcsolat címszó alatt. Ám soha többé nem találtak semmit, ami más értelmes lények jelenlétére utalt volna. Nem adták fel, az álmait, reményeiket hajszolták mindvégig. Nem találták meg, amit kerestek. Nem csak azért, mert amikor a keresésére indultak, már régen nem létezett, mint ahogyan az emberiség sem. Azért sem, mert ők nem találtak fel semmi olyat, ami a saját „C”-technológiájuk lehetett volna. Több hasonló, kevésbé hatékony elgondolásuk volt, nem egy a szemétnben végezte, de olyasmit, amikre az idegen gépek, és főleg az egyik idegen bizonyos belszervei sugallhattak volna, sosem. Ha valami örült zseni előállt volna vele, hogy nem az ő univerzumuk az egyedüli, mint képtelenséget meg sem hallgatják. Egyébként volt egy ilyen zsenijük, de hamar elpusztult, nem mondott senkinek semmit. Ezeket a dimenziókat sosem fogták föl. De a keresést folytatták, s bár semmit se találtak, nem csüggedtek. A két test lett civilizációjuk sarokpontja, kiindulási pont és a visszatérés. Ok és okozat. Hivatkozási alap az érvek harcában, pro és kontra. Nem csak a művészetük kapott szárnyakat a két testtől és burkától. A mélyűri szkafanderek több ötletet adtak nekik, ám a „C”-ugráshoz nem vezette el őket. Talán mert nem voltak hibás komputereik. A civilizációjuk lendületesen fejlődött, kutattak, kerestek, gondolkodtak. A két ember köré valóságos vallást kreáltak. De semmi sem tart örökké, az ő idejük is lejárt. Eltűntek a kozmoszuktól. Amikor a romos világukat és rajta az Elfeledett Ember Emlékművét elnyelte a haldokló napjuk tüze, hőseink végre igazán meghaltak, és kiszabadultak burkukból. Közben a világokat megteremtő akarat befejezte a „kilégzést”, és vissza, magába szívta az egészet. Minden anyagi részecske, minden test befejezte útját, bejárva, ami neki rendeltetett. Bejárták minden testek az útjuk, és visszatértek az egyetlen létezőbe, egyetlen kollapszusba. Minden testnek útja ezzel véget ért. Rövid szünet következett. Majd a létező megkezdte a kilégzést.

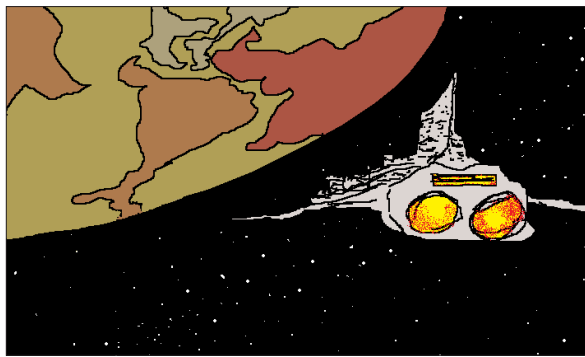
Kezdődött minden testnek útja előlől...

VÉGE

Homoergaster

Köszönetnyilvánítás

„Minden testnek útja”. Ez egy általam vágyott, de sosem olvasott regény címe, mely megihletett, ismeretlenül is. A címet bizonyosan nem az eredeti értelmében használtam fel. Egy vallásos világnézet, kozmológia alapjainak ad itt nevet. Ez egy távol-keleti filozófia, amelyet ide becsempésztem. Mindazonáltal köszönettel tartozom Samuel Butlernek, a „Minden testnek útja” c. mű szerzőjének, Stanislaw Lemnek, a „Visszatérés”, „Solaris” és a „Magellán-felhő” c. művérét, ez utóbbiban különösen az „United States interstellar force” c. fejezet hangulatáért, valamint Paul Andersonnak a „Nevezd Joe-nak” c. novelláért, Joe Haldeman-nak Az örök háború-ért. Külön köszönet az APOKALIPSZIS MOST c. filmnek, és rendezőjének: Francis Ford Coppolának!!! Továbbá minden olyan hatásnak, melyet nem tudok azonosítani, de fontosak és szükségesek voltak a mű létrejöttéhez.. ismét csak KÖSZÖNET!

Bendegúz belehúz

Doboztestbe zárt drótvilág
Csoszog, ahogy a vénember
S mikor rásüt a holdvilág
Nem fél, mozdulni mégsem mer

Fakó fényű lemezuha
Mérethe szabott fémkeret
Benne még szeme sem puha
S magától semmit sem tehet

Bendegúz a tisztas neve
Voltak ismeretlen ősök,
Kikről ma már csak nevetve
Mesélnek. Nem voltak hősök

Csak programozott robotok
Kiket tovább fejlesztettek
Sokan voltak a rokonok
Jó-néhányat menesztettek

Bendegúz egy újabb fajta
Kibernetikai álom
Minden tökéletes rajta
Nem gondolkodik halálom

Mert nincsenek érzései
Kódok sora irányítja
Elmaradnak kérdései
Hisz a választ maga nyitja

Tanították az evésre
Nem is maradt mindig tisztán
Majd meghívták egy ebédre
Csodálkozott a gilisztán

Aztán úgy tett, mintha enne
Késsel, villával - így szokás
Mozdult szája, mintha nyelne
Majd jöhetett a zsírozás

Nemes anyag, rozsdá nélkül
Maradandóbb, hogyha tisztá
Szalvétából nem kért végül
A raktárba vitték vissza

Ott azután magányában
Van ideje elmerengni
Meg is fordul az agyában
El lehetne innen menni

Megvárja, míg maga marad
Feltöltődik itt teljesen
Érzékelők nyomán halad
Írányt változtat helyesen

Néhány ajtó zárja cseles
Nem babrálgat sokat vele
Betörőnek okleveles
Kulcsokkal a "zsebe" tele

A szökésre régen készül
Elege lett már e helyből
A tudása kiegészül
Iszik egyet a kehelyből

Kint az utcán néhány ember
Gépiesen jár, tántorog
Bendegúz még szólni nem mer
De magában, csak háborog

Hiszen ezek sem beszélnek
Jobban, mint ő - csak gagyognak
A kocsmába mind betérnek
Helyet adnak a nagyoknak

Bendegúz is velük iszik
Fel sem tűnik már senkinek
Hogy egy robot - el sem hiszik
Csodálkozni, ugyan minek?

Hajnal felé, zárás után
A föld alá menekülnek
Papír ágyra buknak sután
A szemét közt elvegyülnek

Csak Bendegúz, ki nem érti
Mitől jobb az emberek?
Az életét egy sem félti
Saját piszkában hempereg

Ott hagyja a földalattit
Vissza indul a bázisra
Éjjelre az őr maradt itt
Rákapsolja új fázisra

Kifigyeli mától fogva
Hogy működnek a programok
Nem maradhat mások foglya
Most kezdődnek a jobb napok

Léka

INVADERS MUST DIE!

A fenti címmel jelent meg 2009. február 23-án, Európában a The Prodigy legújabb, szám szerint ötödik stúdióalbuma. A 2004-es *Always Outnumbered, Never Outgunned* óta ez az első lemez, amelyen érezhető a banda mindhárom tagjának egyénisége. Meghallgatva kellemes meglepetésben lehet részünk, hiszen saját bevallásuk szerint is visszanyúltak a „rég-i iskolához”, a „gyökerekhez”, ám az album hordoz magában sok újat is.

Mindig gondban vagyok, ha zenéről, zenei anyagról kell írni, hiszen általában éppen azért születik meg a muzsika, mert a szavak kevésnek bizonyulnak. A The Prodigy munkássága sem a szövegéről híres – kevés kivételtől eltekintve –, sokkal inkább a szöveget hordozó zene az (egyesek szerint elektronikus zaj), amiben a banda erőssége megmutatkozik, így most sincs könnyű dolgom.

A The Prodigy az elektronikus rockzene nagy úttörője, számomra egyedüli, valódi képviselője. Bennük találtam meg azt a zenei összhangot és kifejezőmódot, amellyel a kilencvenes évek eleje óta a világra tekintek. 2002 óta ugyan kissé megváltozott a csapat stílusa, ám az *Invaders Must Die* visszaidézi az ősi-Prodigy zenei világát.

Az új albumon megtartották azt a régi szokásukat, hogy vendégzenészeket is felkértek az elkészítéshez. Így került most a képbe Dave Grohl (Foo Fighter, Nirvana) dobos, aki „*Run with the Wolves*”-ban jeleskedett, valamint James Rushent (Does It Offend You, Yeah?), aki az „*Omen*”-ben és a címadó számban is közreműködött. A mindig éles nyelvű kritikusok is elismerően nyilatkoztak az *Invaders Must Die*-ről, amely a németországi és ausztráliai zenei listákon az első 5 között, Norvégiában és több más európai országban az első 10 között szerepelt.

Mitől ilyen jó ez az album a fentiekén kívül? Szemezzünk kicsit a rajta lévő számokból.

A címadó dal már rögtön az első taktusoknál egyértelművé teszi, mit is hallgatunk. Ám ha valakinek még-

sem lenne egyértelmű, a csapat be is mutatkozik „*We are The Prodigy*”. Felcsendül itt a korábbi albumokról jól ismert, torzított gitár, a „jungle” érzést közvetítő szintihang és néhány helyen a dob ritmusa is kifejezetten ismerősen cseng.

Az „*Omen*” ehhez szorosan igazodva régi, ám mégis új dallamokkal, régi hangzásvilággal kápráztatja el a hallgatót, kicsit visszaröpítve őt a cyberpuktól átíratott időkhöz, melyet nyakon öntöttek némi gótikával.

A harmadik szám, a „*Thunder*” olybá tűnik, mintha Bob Marleyt kérték volna fel közreműködőnek, ám valójában egy etiópai békedalt dolgoztak fel. Ettől függetlenül (vagy talán éppen ezért) ez is érdekesen kellemsre sikerült.

A sorból kissé kilógó „*Colors*” után következő „*Take Me To The Hospital*” egy vérbeli The Prodigy nóta. Elég hajaz a régi „*Charlie*” illetve az „*Everybody In The Place*” dalokra, meg sok más korai „zsenére”. Azt

hiszem, ebben a számban minden benne van, ami a The Prodigy-t azzá teszi, ami. Érdeemes megnézni a hozzá készült videoklipet is a zenekar oldalán, hiszen Flinty igazán elemében érzi magát.

A „Warrior's Dance” inkább mix vagy feldolgozás, mint eredeti Prodigy, viszont kellemesen ritmusos, pergős, valódi táncolható elektronikus zene. A kölcsönzött női hangminták megfelelően lágyítanak a hangzásokon ahhoz, hogy a DJ-k felvegyék a repertoárunkba.

Ezt viszont egy igen kemény, nyomulós szám követi. A „Run With The Wolves” nagyon erőteljes zenei adrenalinlöket. Kedve támad az embernek olyan dolgokat tenni, amelyekre fizikailag valójában képtelen. Végigrohanni a városban, átugrálva padokat, bokrokat, kisebb akadályokat, széleseben fel- vagy épp leugrál-ni lépcsőkön, épületeken. Veszélyes egy darab!

Nem kevésbé a „World's On Fire”, amely megint csak energikus, még a beiktatott szolidabb részekkel is. Dübörgő dob, múltba visszakacsintó effektek és némi szöveg jellemzi leginkább.

Az albumot záró „Stand Up” kissé Fatboy Slim-es hangulatú lett, s ha csak úgy külön hallgatná az ember, anélkül, hogy az előtte lévő számokat ismerné, bizony hajlamos lenne ez utóbbi brit úriembernek tulajdonítani azt. Ám a teljes album ismeretében kellemes lezárása az anyagnak.

Mindent összevetve egy igazán jó albumot sikerült kihoznia év elején a bandának, amely kellemesen megmelengeti az igazi rajongók szívét. Remélem a továbbiakban ezt a vonalat viszik tovább, s még jó néhány ehhez hasonlóan kitűnő albumot hoznak még tető alá.

Track lista - Standard edition

Invaders Must Die - 4:55

Omen - 3:36

Thunder - 4:08

Colours - 3:27

Take Me To The Hospital - 3:39

Warrior's Dance - 5:12

Run With The Wolves - 4:24

Omen Reprise - 2:14

World's On Fire - 4:50

Piranha - 4:05

Stand Up - 5:30

Jimmy Cartwright

Haikuk

Magányos tél - Első haiku-kísérlet

Hó lepné vállad,
Vágynám látni mosolyod,
Bár halott vagy rég...

Nyár - Második haiku-kísérlet

Zöldellő lombok,
Kéklő pataokban járva,
Hűsítik orcád.

Félelem - Harmadik haiku-kísérlet

Áztató eső,
Fagyos őszi viharban,
Védj meg magadtól!

B.U.É.K. - Negyedik haiku-kísérlet

Boldog Új Évet
Minden Alkotónak
S Barátainknak.

Bánat - Ötödik haiku-kísérlet

Fogadalomnak
Ha elmenne, de akkor
Nem kell, hogy szeress...

L.O.T.R. - Hatodik haiku-kísérlet

Mordornak földjén,
Éjsötét felhők alatt
Ébred a Nazgul!

Vég - Hetedik haiku-kísérlet

Szakadék szélén,
Keselyű száll felettem,
Leugorhatnék?

Mardosó - Nyolcadik haiku-kísérlet

Baracknak leve
Ujjaim közt csorogva
Fokozza éhem.

Harcos - Kilencedik haiku-kísérlet

Háború dúlta
Véres csatamezőkön
Pihen csak lelkem.

Ősz - Tizedik haiku-kísérlet

Susogó sásban
Ciripelő tücsöknek
Fáj a hangyaszó...

Anonymus R. Chynewa

FILMSZEM

79/8

mozi magazin

Augusztusi bemutató:
CSILLAGOK HÁBORÚJA
(jelenet a filmből)

**DIGITAL REPRO
RETRO**

Ára: 4,— Ft